

Fordi Gud er god?

Hvis manden er utro, Gud forbliver trofaste. Hvis manden ikke er afhængig af, vil ikke blive tilgivet, men Gud er stadig god. Gud kan ikke fornægte sig selv, han er uforanderlig. Hvordan kan det være? Gud er stadig "god", selv når han straffer overtrædere? Yup! Bibelen er kategorisk: "Al god Gave og al fuldkommen Gave er ovenfra og kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvem der ikke er nogen variation eller Skygge af Omskiftelse« (Jakob 1:17); "For jeg er HERREN, ændrer jeg ikke, I da Jakobs Sønner ikke forbruges« (Mal 3: 6).

Fordi Gud er god?

"Praise I Herren, for han er god, thi hans Miskundhed varer evindelig" (Sl 136: 1)

Introduktion

Gud er god! Det er placeringen af Skriften.

Ud over prædikatet "godt", er Gud beskrives som en, der holder tilgivelse og fuld af venlighed til alle, der opfordrer ham "For du, Herre, kunst god, og klar til at tilgive, og rig på Miskundhed til alt, opfordre dig" (Salme 86: 5).

Hvad med dem, der ikke opfordre Gud? Gud er god? Ja, Gud er god! Bibelen viser at hvis manden er utro, forbliver han trofast derfor Gud er god, selv når manden ikke råbe "Hvis vi er troløse, forbliver han tro: han kan ikke fornægte sig selv« (2 Tim 2:13).

Hvis manden er utro, Gud forbliver trofaste. Hvis manden ikke er afhængig af, vil ikke blive tilgivet, men Gud er stadig

god. Gud kan ikke fornægte sig selv, han er uforanderlig. Hvordan kan det være? Gud er stadig "god", selv når han straffer overtrædere? Yup! Bibelen er kategorisk: "Al god Gave og al fuldkommen Gave er ovenfra og kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvem der ikke er nogen variation eller Skygge af Omskiftelse« (Jakob 1:17); "For jeg er HERREN, ændrer jeg ikke, I da Jakobs Sønner ikke forbruges« (Mal 3: 6).

Gud vil forblive "god", selv når hælde sin vrede på ubodfærdige? Hvordan kan der være så megen lidelse i menneskeheden og Gud forbliver godt? Du kan forlige Guds almægtige "og" god "med det problem, forelagt af filosofien om eksistensen af det onde?

Nogle mener disse spørgsmål som et teologisk problem af stor størrelsesorden, men problemet er ikke på Gud, men på den forståelse af mange, der forsøgte at fusionere filosofi med teologi.

Gud er god

Gud er Gud, der er, almægtig, alvidende og allestedsnærværende. Vi får også at vide i Bibelen, at Gud er Herre og Sovereign og far, kong, etc.

Men hvad menes med "gode", når vi læser: "Gud er god"?

Den første læser reaktion interesseret i at vide den sande betydning af ordet er at søge en ordbog og gøre følgende læsning:

"god – adj. – 1. Det er som det skal være, eller hvordan jeg burde være; 2. Hvad er godhed; 3. Dygtige, højrehåndet; 4. Worker; 5. Gunstige; 6. rentabel, 7. vittig, sjov; 8. Overensstemmelsesstandarder deres opgaver; 9. Safe, fast stof; 10. Regelmæssig, Normal; 11. Egned. – S. m. – 12. God Man"

Hvilke af disse prædikater gælder for Gud, når vi læser "Gud er god"? De adjektiver, der er anført ovenfor, er alle relevante for menneskets verdenssyn af vores tid, billedet af det moderne menneske. For moderne "gode" mand refererer til en personlig dyd, permanent rådighed for en person, der ikke til at gøre ondt, velgørende.

Men dette var salmisten verdenssyn David, da han sagde: "Gud er god"?

Selv regeringstid David er klassificeret som teokratisk i sin tid samfund var struktureret og dyrket en kultur med aristokratisk princip, fordi der var en enorm afstand mellem kongen og hans undersåtter. I sociale relationer, der var en enorm kløft mellem herre og tjener, de meget fænomen aristokratiske samfund.

Samlet set aristokrati (den græske ἀριστοκρατία af ἀριστος (Aristos), bedste, og κράτος (Kratos), magt, staten), læse 'magt af de bedste ', det vil sige, det er en styreform, hvor en elitær gruppe styrer den politiske magt, og de bystater i spartanerne status eksempel regeret af et aristokrati.

Denne udpegning "power of the best" minder os om, at i oldtiden, blev aristokrater betegnet "bedste", "god", "du", "anderledes", "udvalgt".

God? Yup! Det græske udtryk oversættes "god" er ἀγαθός (agathos), som har oprindelse i et andet svarende til navneordet rod Arete.

"... der er indeholdt i selve kombinationen af adelen og militær overlegenhed (...) næsten aldrig har den senere følelse af 'gode ', som Arete ikke har den moralske dyd"
Jaeger, Werner, Paideia, dannelsen af mennesket græsk oversættelse Arthur M. Parreira, London: .. Ed Martins Fontes, 2003. Page 27;

"Udlejer og Arete var uadskilleligt forenet. Roden ord er

det samme: ἀριστος, superlativ fornem og valgte ... " Ibid, s. 26.

Værten tilstand var perfekt fra et funktionelt synspunkt, dvs. uden den moralske nuance, at vores samfund er brugt og roser, så betingelsen du holdt iboende forhold til den gode idé.

Friedrich Nietzsche i sit værk 'The Slægtsforskning moral', fremsatte følgende bemærkning:

" ... at betyde nøjagtigt, fra et etymologisk synspunkt betegnelserne for 'gode' opfundet af de forskellige sprog? Jeg fandt så ud af, at de alle henviser til samme begrebsmæssige transformation – at, overalt, »noble", "aristokratisk" i social forstand, er det grundlæggende koncept, som nødvendigvis er udviklet »godt« eller til »åndeligt ædel', ' aristokratisk 'fra' åndelige godt født ", " åndeligt privilegeret «: en udvikling, der altid løber parallelt med den anden at gøre 'borgerlig', 'fælles', 'lav' er forvandlet til sidst" dårlige "" Nietzsche Friedrich moralsk Genealogy – En kontrovers, Oversættelse Paulo César de Souza, Sao Paulo: Companhia das Letras, 2009. Page 18 ..

Oversæt det græske ord agathos "god" på grund af omdannelsen af mening gennem århundreder for omstøder den idé, at Bibelen gaver, for det græske ord "agathos 'på grund af den bibelske kontekst, som den opererer, skal oversættes som» noble »fordi den etymologiske rod af ordet" agathos betyder 'en der er, der har virkeligheden hvad der er virkeligt, sandt'. Med hensyn til udtrykket, Nietzsche hævder, at selv med hensyn til et subjektivt forandring, udtrykket betyder "den virkelige som sandfærdige«. Begrebet blev anvendt til at bære mottoet for adelen, for at adskille den ædle af den menige mand, løgner (Jaeger, Paideia, s. 19).

Hvad er betydningen af 'sand', når det lyder: "På ingen måde; altid lade Gud være sandt, og hver mand en løgner; som der er

skrevet, at du kan være retfærdig i dine Ord og vinde, når du er dømt” (Rom 3: 4). Eller hvad er meningen med “løgner”? I dette vers, betydningen af “ægte” og “løgner” egen moralske konnotation? Henviser til den enkeltes karakter? Bemærk venligst:

“Og de Tjenere gik ud på Vejene og samlede alle de fandt, både onde og gode; og brylluppet var møblerede med gæster” (Mt 22:10);

Hvordan man skal fortolke lignelsen? Det onde og det gode, som slaver bragt ordrer hans herre har moralske konnotationer? Ikke! I teksten, dårlig og god har betydningen »modbydelige« og »ædle«, »små« og »store«, for Herren i lignelsen er ingen personsanseelse.

“Han får sin sol stå op over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige” (Matt 05:45).

I bjergprædikenen, som følelsen af gode og dårlige? Nu ved vi, at Gud ikke er personsanseelse, og at solen står op over adelige og almue, retfærdige og uretfærdige, så betydningen af ‘dårlige’ ord og “gode” kan ikke fortolkes på en moralsk forstand.

“Kroppen er lampen af øjnene; så hvis dit øje er god, vil hele din krop være lys; Men hvis dit øje er dårlig, din krop er fuld af mørke” (Mt 06:22 -23).

Øjnene kan være moralsk dårlige eller gode? Eller følelsen af “dårlige” og “god” refererer til ideen om enkle, fælles, i kontrast med den gode idé, er ædle? The Barclay kommentator anbefaler oversætte “god” ved generøs, men er ikke den korrekte oversættelse, fordi tanken om generøse refererer til Gavmildhed af adelige gøre, hvad de ville med, hvad der tilhørte dem.

“For en mere tro mod den oprindelige tekst oversætter vi her generøse i godt sted eller simpel. Jesus roser den

generøse øje" Barclay, William, Kommentar til Det Nye Testamente. S 264.

Derfor er den følgende passage:

"Er det ikke lovligt for mig at gøre, hvad du vil, hvad der er mit? Eller er dit øje ondt, fordi jeg er god?" (Mt 20:15)

I betragtning af den Gavmildhed, som i sig selv var det 'gode' gøre det, der så passer med, hvad der tilhørte dem, de ædle berørte irettesættelse arbejdstagere, der censurerede hans handling. Ifølge syn på mennesket i vor tid, arbejdsgiverens adfærd er en despautério fordi han sidestiller arbejdstagere til at give den samme løn for alle uden hensyn til arbejdstiden for hver, men ifølge visionen om mennesket på Kristi tid den despautério opstår, når den menige mand udfordrer Gavmildhed af den ædle "For tre ting jorden urolige; og fire, kan ikke bære: for en ansat, når han regerer; og fjols, når han er fyldt med kød; For en modbydelige kvinde, når hun er gift; og en Trælkvinde, der er arving til hendes elskerinde" (Ordsprogene 30:21 -23).

Jaeger analysere digte Theognis, indspillet:

"Digteren rådgiver for at undgå det for noget med den dårlige (Kakoi), hvor digteren omfatter alle, der ikke tilhører en ædel fødsel; på den anden side, også kun ædle (agathos) findes blandt deres jævnaldrende" (Jaeger, paideia, 244).

Når du foretager en analyse af bibelske tekster, bør ikke begrænses til kun at bruge den, at udtrykkene har i dag, takket være konstruktionen, at vores samfund er trykt på visse vilkår.

Også, når vi læser visse udtryk i Skriften, må vi forstå dem med øjnene af samfundet på det tidspunkt, og flygte fra verdensbillede udformet af filosofiske principper om tid, for

sagen, at filosoffer tiden spekuleret var ingen effekt, ikke engang manden i dette selskab, var engang inden for ontologiske, så langt fra sociokulturelle design af Bibelen forfattere.

Mens samfundet definerede ting i funktionel henseende, filosoffer som Platon, begyndte at stille spørgsmål om karakteren af væren, af virkeligheden, om eksistensen af væsener og metafysiske spørgsmål, og den viden, der producerede dengang, havde en moralsk byrde og etik, som var endnu ikke oplevet af samfundet.

Jaeger har anført, at begreberne "Arete" og "god" i det gamle Grækenland, havde ingen konnotation af moralsk dyd, derfor spørgsmålet: Når disse udtryk anvendes nu med moralsk konnotation? Når filosoffer som Sokrates og Platon, gennem spekulation af viden og videnskab, filosofi tjent en moralsk orden, fordi det er en videnskab, der spekulerer aspekter og problemer ontologisk orden.

Mens der i Socrates spekulation var begrænset til ontologiske og moralske spørgsmål, blev Platon involveret i vejen for metafysik og kosmologi. I Platon blomstrede en humanistisk filosofi, religiøs og moralsk. Det har været i værker af Platon meget af det, der er meddelt af spiritister og katolikker, ligesom tanken om reinkarnation og skærsilden.

Den "gode" der har udpeget de adelige blev omdøbt til gode, den ideelle verden, en verden af ideer. Matter af Platon medført en revolution af begreber, men folk i hans dag og følgende generationer, har ikke ændret med det samme til din praksis. Da Jesus kom, sådan filosofisk koncept var endnu ikke en del af de mennesker, især dem, der brugte Koine græsk.

Det største problem kom op med filosofien er udviklet af de første præster, den patristisk. Når oprettet liturgi, discipliner, told mv, der samler platoniske begreber og sokratiske sagde til den kristne lære. I det første århundrede,

ser vi det stærke moralske og dogmatisk Derfor trend, klar indflydelse asketiske vaner.

Du kan blive værre? Yup! Rotterdam Erasmus inkluderet Sokrates som præ-kristen martyr, så han bad, "Sancte Socrates, ora pro nobis!" (Jaeger, Paideia, 493). Jaeger påpeger, at den pietisme til huse i Socrates af våben, for de så i det bestemte åndelige affinitet (Ibid, s. 494). Hvad med Augustine, som var baseret på Platons tanker?

Som Jesus lært sig selv at være den måde, der fører mennesket til Gud, så kristendommen den platoniske filosofi er behov for at begrænse verdslige fornøjelser, med forslag om praksis af barsk livsstil, jagter praksis træffes af dydige for at erhverve en spiritualitet større. Dai, mange præster sluttede sig asketiske ideal, der mener, at oprensningen af kroppen ville hjælpe i oprensningen af sjælen.

Fra da af, hver gang du henviser til Gud som »godt«, er den tekst, der er imprægneret med tanken om moralsk fuldkommenhed, der ses bort fra det faktum, at han er Herre. Det er her en række spørgsmål: Hvis Gud er god, hvorfor er der ondskab?

Sådanne spørgsmål har til formål at blind mand ikke at se sandheden. Da spørgsmålet om Satan i Edens understregede forværret forbud på bekostning af frihed ydes (Mos 3: 1), spørgsmålet: "Hvis Gud er god, hvorfor er der ondskab«, giver anledning til paradokser i virkeligheden ikke af påståede modsætninger er resultatet af en misforståelse af Bibelen og dens historiske kontekst.

Formålet med denne artikel er at vise, at Gud er god, uanset det faktum, at han sparet folk Nineve eller bukke lavet Sodoma og Gomorra med tusindvis af uskyldige børn (Genesis 19:25; Joh 4:11). Sådanne hændelser ikke fejlkarakterisere eller karakterisere Bibelens Gud som "god" eller "ond".

Der er ingen god, men en, der er Gud

“Jesus sagde til ham: Hvorfor kalder du mig god der er ingen god, men en, som er Gud?» (Luk 18:19)

Da Jesus hedder kategorisk: “Der er ingen god, men en, der er Gud,” er fokuseret på at præsentere en ontologisk svar på det ondes problem? Påstanden “Ingen er god uden een, nemlig Gud” henviser til et spørgsmål om filosofisk orden?

Jeg siger nej! Jesus var ikke forsøger at filosofiske spørgsmål som karakteren af væren, virkeligheden, eksistensen af elsket eller om metafysiske spørgsmål.

Men når vi siger, “Gud er god”, det første spørgsmål, som de studerende er: “Hvis Gud er” almægtig “og” god og satte dette spørgsmål «, ved at tillade, at der findes ondskab og lidelse?” en piedestal som det sværeste spørgsmål af historien om kristne teologi.

Er det acceptabelt, at en ikke-kristen stede et paradoks, som det er tilfældet med epikuræiske paradoks. Hvorfor acceptabel? Fordi der formulerede det paradoks uvidende om Guds natur! Epikur sagde, at Gud og det onde ikke kan eksistere, hvis Gud er alvidende, almægtig og velvillige, men Gud selv siger er kende godt og ondt “Da Gud HERREN sagde: Se, er manden blevet som en af os, vel vidende godt og ondt” (Mos 3:22).

Gud er Herre, ædel, der er, godt og kende godt og ondt, for han er Herre belønne alle mennesker, og giver de gode og de onde til andre, alt efter som søgte “Hvem vil gøre enhver efter hans gerninger; nemlig: Det evige liv til dem, der ved patientens fortsatte i godt gøre søge Ære og Hæder og Uforkrænkelighed; Men indignation og vrede dem, der er omstridt, lyde Sandheden, men adlyde Uretfærdighed; Trængsel og Angst over hvert Menneskes Sjæl, som øver det onde; Jøde først og også til den græske; Men Ære og Hæder og Fred til

alle, der gør godt; til Jøde først og også til den græske; Fordi, at Gud er der ingen forskel på nogen« (Rom 2: 6 -11).

Gud er Herre, Gud er god og samtidig er han venlig og alvorlig "Se derfor godhed og sværhedsgraden af Gud: på dem, som faldt, sværhedsgrad, men mod dig, godhed, hvis du fortsætter i hans godhed : ellers også du skal blive afskåret" (Rom 11:22), det vil sige, det er Gud, der er nedsat straffen for lovovertrædere, så det siges: "Jeg danner lys og skaber mørke: jeg slutter fred , og skabe det onde: jeg HERREN gøre alle disse ting" (Er 45: 7).

I hvilken forstand Gud skaber det onde? For at gengældelse, retfærdighed, så frem og tilbage med ren venlighed og stivhed perverse "HERREN belønnes mig efter min Retfærd, ifølge min renhed i hans øjne. Med den barmhjertige, godartede shows dig; med den opretstående mand du vil! forkynde. Med den rene du viser dig selv ren; men med den onde dig hårdt viser" (2 Samuel 22:25 -27); "Med den barmhjertige du forkynde godartet, og med en opretstående mand vil såmænd fremstil dig selv oprigtig" (Sl 18:25).

Dette var placeringen af en mester: "Som svar dog hans Herre sagde til ham: Du onde og lade Tjener; Du vidste, at jeg høster, hvor jeg ikke såede, og samler, hvor jeg ikke spredte? Du skal derefter have givet mine penge til vekslere, og kommer jeg skulle have modtaget dem med Rente" (Matt 25:26 -27). De, der er gode tjenere, nåde, til de dårlige, det yderste mørke.

Det er placeringen af Kristus: "Når Menneskesønnen kommer i sin herlighed og alle englene med ham, da skal han sidde på sin Herligheds Trone: Og alle nationer vil blive indsamlet før ham, og fra hinanden som en hyrde skiller fårene fra bukkene (...) Og disse vil gå bort til evig straf, men de retfærdige til evigt liv" (Matt 31-32 og 46).

Da Jesus indbyder: "Kom til mig, alle I, som slider og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og

lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; og du vil finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let" (Matt 11:28 -30), vil spilleren med den større visning se Kristus som "god", "du", "noble" og samtidig, velgørende, for dem, der er omfattet af ham de får en let byrde.

I advarslen: "Jeg skaber det onde," har reference til det faktum, at Gud har rejst nogle tilstødende nationer som stang af korrektion, for at give Israels folk forståelse behovet for at konvertere (Esajas 1: 5), men trods straffe Israels folk, Gud er retfærdig, og som advarede, anvendt straffen før vrede.

I et andet tilfælde, ud over frelse og fortabelse, vil Gud betale enhver efter hans gerninger.

Da Gud skabte mennesket gav ham magt til at træffe afgørelse. Da Guds gaver er uigenkaldelige, selv efter synd, manden fortsat i besiddelse af deres frihed til at beslutte, fordi herredømmet over jorden blev givet til mænd. Nu da Gud blev menneske og vendte tilbage sejrrig til himlen, opfordrede til: det er givet mig al magt i himlen og på jorden!

Da mænd er frie og udøve herredømme over Jorden, der kan gøre det de vil. Der er et andet punkt, som manden er blevet som Gud og kende godt og ondt, har også evnen til at analysere handlinger sine medmennesker og kommunikere godt og ondt.

Det ondes problem opstår, når en mand misser retfærdighedssans, og skal gøre ondt for fornøjelse. Ideen om gengældelse er sat til side, og den enkelte at blive formørket i forståelse kaster i praksis af det onde. Selv om jeg ved handlinger sådanne personer, er Gud ikke gribe ind, for alle mænd, når der er indført i verden er under fordømmelse og som Gud, af gode og onde kendere.

Men godt og ondt blev præsenteret i Eden gennem en frugt, så godt og ondt er uadskillelige. Det gode og det onde er sammensætninger, der giver smag til frugt. Er to sider af

samme sag.

Forståelse denne virkelighed? Når en forælder lærer et barn og korrigerer korrektionen i nogle aspekter har udseendet af det onde, men faderen søger det gode. Har nogen give almisser synes at gøre godt, men en sådan retsakt fastholder elendighed dem, der bor på almisser, som i virkeligheden er onde. Sådanne eksempler viser, at godt og ondt er uadskillelige.

Ifølge Bibelen er Guds retfærdighed ikke langsom og ikke gå ned, fordi Guds retfærdighed blev drevet under den første overtrædelse og så alle mænd blev dømt, uanset deres handlinger. Men i forhold til dagligdags handlinger, vil Gud spørge konto hver mand, uanset om retfærdige eller uretfærdige, og i denne henseende er der ingen respekt for personer. For netop sådan en konto, vil blive sat for Kristi domstol, og med den uretfærdige, den store hvide trone.

Apostelen Paulus advarede de kristne, der ikke lader dig holde i filosofiske grunde til, men hvad vi ellers finder i teologi, hvad enten moderne eller klassisk, er problemer efter Verdens Børnelærdom "pas på, at nogen snyder dig gennem filosofi og tomt bedrag, der bygger på menneskers, efter Verdens Børnelærdom og ikke efter Kristus" (Kol 2: 8).

Hvorfor blande sig i filosofi, mange kristne hævder, at disse spørgsmål er afetas der tror på almægtig og kærlig Gud.

"Strengt taget, den menneskelige elendighed, eller ondt i alle dens former er et problem kun for den person, der tror på kun Gud, almægtig og alle kærlige" Anderson, Francis I. citeret Luiz Sayão i 'Hvis Gud er god, hvorfor er der ondskab?' elementet skal være tilgængeligt på internettet.

Hvad vi ser, er, at der er mange teologer, som er fortalere for Gud, men uvidende om hans ord. Hvad værre er, mens de kristne våben bør begrænses til Guds ord, fordi det er i stand til at ødelægge højborges sådanne lærde er i besiddelse af de våben, der tilbydes af verden "For de våben i vores

krigsførelse er ikke kødelige, men mægtige ved Gud til at trække ned højborge” (2 Kor 10: 4; 2 Kor 6: 7; Romerne 13:12).

Med sløret syn på grund af moderne prints, nogle oversættere var tvunget til at bruge udtrykket »godt« i stedet for »ædle«. Skift 'ædle' til 'god' forstyrre tekst idé. Kassér den etymologiske rod af ordet »agathos«, som betyder 'en der er, der har virkeligheden hvad der er virkeligt, sandt', bragt skade at forstå teksten.

Når vi siger, at Gud er Noble, Sir, Godt, vi udtrykker den herredømme af Gud og vor forelæggelse for ham. Gud er den jeg er, hvilket er, der har virkeligheden, det er virkelig, virkelig, konceptet bedre end det der findes i vores ordbøger. Gennem denne meget koncept til udtrykket »agathos« konceptet, ideen, fra sætningen "Gud er god 'forvandler og sender en unik betydning.

Når vi mener, at Gud er god, ædel, fornem Herre, Fader, er der ingen modsætning mellem sværhedsgrad og venlighed "Se derfor godhed og sværhedsgraden af Gud: på dem, som faldt, sværhedsgrad, men mod dig, godhed, hvis du fortsætter i hans godhed: ellers også du skal blive afskåret" (Rom 11:22).

Gud er svær og godartet grund til at være ædel, overlegen, eller gode, hvilket udelukker enhver form for paradoks mellem Gud er god, og der lidelse i verden.

Hvis teologer i århundrederne har ignoreret den etymologiske rod af ordet »agathos«, er vi tilbage med spørgsmålet: hvad de gjorde med begrebet "agape", græske ord for kærlighed?